

ואין זה דומה לכותב מגילה לתינוק להתלמד בה, ששם דעתו לכתוב פרשה, שתהא כמגילה קטנה. והרי קיימא לן [שם]: תורה חתומה [ספר שלם] ניתנה, ולא מגילות מגילות. אבל גט חליצה, ספור דברים בעלמא הוא, ולא נשאר בקדושתו, ובמקום מצוה שרי.

אמר אביי: אם רקקה היבמה, וקלטתו הרוח והעבירתו מלפני היבם, לא עשתה ולא כלום.

מאי טעמא?

משום ש"וירקה בפניו" בעיניו, והרי לא היה הרוק בפניו.

הלכך, אם היה הוא, היבם, ארוך, והיא גוצה, וקלטתהו הרוח [את הרוק], איכא "וירקה בפניו". שהרי מיד כשיצא מפיה היה בפניו.

אבל אם היתה היא ארוכה, והוא גוי, בעיניו עד דמטי הרוק להדי אפיה [כנגד פניו], והדר אזיל על ידי הרוח (161).

אמר רבא: אכלה תומא [שומים] ורקתה [ורקקה], או שאכלה גרנישתא [מין קרקע] ורקתה, לא עשתה ולא כלום.

מה שאין כן ב"לא חפצתי לקחתה", שהיא תחילת דבריו של היבם, לא שייך לומר ש"לא" הולך על תחילת דיבורו, ולכן לא אכפת לן אם מפסיק (160).

אמר אביי: האי מאן דכתב גיטא דחליצתא [שטר ראייה על החליצה], ליכתוב הכי:

אקרינוה לדידה [הקרינו לה ליבמה] מן "מאן יבמי" עד "אבה יבמי", ואקרינוהו לדידה [והקרינו לו ליבם] מן "לא" עד "לקחתה", ושוב אקרינוה לדידה מן "ככה" ועד "חלוין הנעל".

והטעם, מפני שגט החליצה אינו משורטט, ואין כותבין ד' תיבות מפסוק בלא שרטוט.

אבל מר זוטרא היה משרטט את גט החליצה, והוה כתיב לכולא פרשה. דהיינו: אקרינוה לדידה "מאן יבמי להקים שם וגו'" וכו'.

מתקיף לה מר בר אידי: והא לא ניתן ליכתב פרשה בפני עצמה! שכך שנינו במסכת גיטין [ס']: אין כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה!

ומסקינן: והלכתא כוותיה דמר זוטרא שכותבין את פסוקי החליצה.

עונין אחריה חלוץ הנעל שלשה פעמים.

ובשו"ע כתב [אה"ע קס"ט מ"ב]: "וי"א שגם היבמה תאמר כן".

160. כך ביאר רש"י. ולשיטתו, צריך שאכן תקרא כך, ואף אם יודעת לקרוא כראוי, אם לא קראה כך חליצתה פסולה. אבל תוס' הרא"ש והריטב"א והרשב"א והנמו"י ביארו, דמודה רבא ב"לא אבה יבמי", משום שסתם נשים אינן

בקיאות בקריאה כראוי, וכל שאין ראוי לבילה בילה מעכבת בו. משא"כ באנשים, שאמנם גם הם צריכים לא להפסיק בקריאתם, אבל אם הפסיקו החליצה כשרה, שהרי הם יודעים לקרות כראוי. ואף ביבמה, אם היא יודעת לקרוא כראוי אין הקריאה כראוי מעכבת.

161. משמע מכאן שאין צריך שיגיע הרוק לארץ. וכתבו התוס', דשמא היינו רק למצוה מן